

КОСМИЧЕСКИ ПАТРУЛ

Превод от италиански: [Неизвестен], —

chitanka.info

Двама души, наподобяващи кенгуру, се придвижваха напред с грамадни скокове.

Тази микропланета бе зареяна всред милиардите астероиди, образуващи гигантския пръстен на Сатурн. Патрулът беше изпратен на нея, за да поправи радиофара „Г-32“. Фарът сочеше пътя на големите космически кораби, които сновяха по небето в тази част на Слънчевата система.

Двойната антена на радиофара се издигаше всред грамади скали. Комендантът Ерик подскочи по-високо и видя на около петдесет метра пред себе си сребристия металически корпус на предавателните апарати и слънчевите батерии, монтирани непосредствено до скалистата стена.

— Изглежда, радиофарът не е повреден — забеляза радиотехникът. — Да вървим по-нататък.

На малката камениста площадка пред тях пролазваха (поради бавното въртене на астероидите около Слънцето) една след друга сенките на околните скали.

— Добре! — извика комендантът. — Милко, дайте сигнала за отваряне на „Г-32“. Колкото по-рано свършим работата си, толкова по-скоро ще се върнем на борда на нашата „Меропа“.

Радиотехникът измъкна от своята чанта сигналния апарат и го включи. Щитът бавно се плъзна по металическия корпус на радиофара и откри тъмен правоъгълен отвор.

— Можем да влезем — предаде радиотехникът, но в същия миг в наушниците на скафандъра му прозвуча сподавеният вик на коменданта:

— Гледайте, Милко, натам, в онази посока!

— Живи същества — измърмори Милко, като отстъпи инстинктивно назад.

На площадката пред радиофара се забелязваше странно вълнообразно движение. Някакви живи форми, приличащи на огромни квадратни сиви листа, се движеха нагоре към двойната антена.

— Очевидно те — даже не зная как да ги назова — се възбуждат от нашите радиосигнали — възкликна изплашеният Милко.

— Дали не са те причина за лошата работа на фара. Виждате ли как се събират около антената?

Наистина трептящите маси, напомнящи големи тънки платна, се движеха вълнообразно около двата металически пръта. Няколко от тези странни същества изпълзяха от пукнатината и бавно се издигнаха в лъчите на светлината към другите.

— Навярно те използват някакъв тайнствен антигравитационен механизъм, който им позволява да се издигат в безвъздушната среда — каза Ерик.

— Може и да е така — отвърна Милко, — но как да ги отстраним? Те могат да бъдат опасни...

Комендантът погледна към черното небе, където бавно се носеха белите астероиди, след това извърна очи към „Т-32“ и стисна ръката на другаря си.

— Тези същества се привличат вероятно от енергията на радиовълните, които излъчва антената, също като нощните пеперуди от светлината. Може би те се хранят с енергията на радиофара. Ето защо по-рано никога не сме ги забелязвали тук.

— Вие мислите, че те притежават някакъв интелект? — запита Милко.

— Това, безспорно, не са човекоподобни същества — отговори Ерик. — Нашата задача е да възстановим и да пуснем в действие „Т-32“ и трябва да ги отстраним.

— Щом е така, коменданте, аз ще се опитам да изключа радиофара.

— Това е единственото решение. Да опитаме.

Комендантът и неговият помощник се намираха на края на малката площадка, сега изцяло осветена от Слънцето. Пред тях имаше още редица остри скали, които двамата прескочиха с големи скокове. Милко загуби равновесие и започна да се върти в безвъздушното пространство, като движеше несръчно ръце и крака, а след това падна на гърба си. Комендантът се спусна срещу открития вход на фара. Той държеше в ръце прожектора за инфрачервени лъчи — оръжие страшно и точно, способно да изпепели дърво на разстояние от сто крачки, и започна да наблюдава поведението на огромните живи листа. Сега те бяха вече петнадесет или двадесет. Изглежда, те съвсем не забелязваха хората.

— Влезте вътре, Милко, бързо! — извика, тежко дишайки, Ерик. — Аз ще ви пазя.

Радиотехникът се втурна към входа на фара. Когато прекрчаваше прага, страшно електрическо изпразване за миг го парализира. Милко разбра, че летящите същества го бяха забелязали и започваха да настъпват. Щом се съвзе, той се запъти към командния пулт. Налагаше се да прекъсне източника на захранване, но преди това трябваше да изключи напрежението на слънчевия генератор, за да избегне опасните изпразвания в електрическите вериги.

— Бързо, Милко! Те ме обкръжават. Прожекторът е безпомощен срещу тях. Действайте бързо!

На Милко му притъмня пред очите от нова ослепителна искра. Въпреки това той посегна към прекъсвача на генератора и го натисна. Светнаха няколко червени лампички. Милко падна на колене: ново изпразване. Той успя да улови дръжката на захранващия източник и с вцепенени ръце я натисна.

Ерик безуспешно се мъчеше да разгони със своя прожектор летящите чудовища. Изведнъж той видя как от антената лумна висок пламък и ярко освети съседните скали.

— Но какво прави там Милко? — удиви се Ерик. — Та той е пуснал източника за захранване на максимално напрежение!

За по-нататъшни размишления нямаше време: ослепителни експлозии една след друга заосветяваха черното небе на астероида. Телата на летящите същества не можаха да поемат огромната енергия, излъчвана от антените на фара, безшумно избухваха и се разпадаха в дъжд от искри.

Щом дойде на себе си, Ерик завика по микрофона Милко. Никой не отговаряше. Той се втурна вътре във фара и видя проснатия радиотехник: неподвижната ръка на другаря му все още лежеше на прекъсвача. Ерик го свести. Той съобрази, че Милко бе загубил съзнание в момента, щом се е докоснал до прекъсвача.

— Жив! — с облекчение въздъхна комендантът и завъртя прекъсвача на нужното положение.

Радиофарът започна да работи. Космическите кораби можеха отново спокойно да летят по своите маршрути.

Разказът е публикуван в списание „Космос“, брой 3 от 1962 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.